

uagtigt skulde betegne de strafbare Tilfælde, bemærke, at, hvorvidt Loven vil blive taalelig eller ikke, vil beroe paa den Liberalitet og den Overbærelse, hvormed Regjeringen benytter den. Jeg tvivler nu ikke om, at det høitærede Justitsministerium vil vise al den Liberalitet og forstandige Overbærelse, som man kan forlange, og at rene Uagtsomheder, der efter al Sandsynlighed ikke kunne gjøre nogen Skade, ikke ville bevirke Tiltale og Straf; men jeg vilde dog henstille til den høitærede Justitsminister, om det ikke skulde være rigtigt i § 2 at tilføie, at, naar et Overtrædelsestilfælde er tvivlsomt, skal den Paagældende foreløbigt slippe, med en Advarsel fra Ministeriet, inden han bliver sat under Tiltale.

B. Christensen: Uagtet min Stilling er ganske forskjellig fra den ærede sidste Taler, idet jeg i ingen Henseende staaer i Berøring med Pressen, vil jeg dog ikke tilbageholde et Par Ord. Det er jo ganske klart, at en af de allerdyrebareste Friheder for et frit Folk er i et af de allervigtigste og meest interesserede Forhold, saa at sige, ved den foreslaaede Lov borttagen, overladt til Øvrighedens Vilkaarlighed, kan man vel næsten sige. Imidlertid er det ikke min Mening med disse Ord at ville antyde, at jeg vil reise nogen som helst Modstand mod Loven ordlydenbe som den er fremlagt her; men jeg har taget Ordet, fordi jeg troer, at det er ret og godt, at der ogsaa fra Andre end den sidste ærede Taler, der staaer i nær Forbindelse med Pressen og altsaa kunde siges at tale sin egen Sag, bliver udhævet, at Folke-representationen, naar den med Beredvillighed — som jeg vist troer — gaaer ind paa den foreslaaede Lov, da ogsaa regner paa den yderste Grad af Humanitet og Omsigt fra Statsmagtens Side ved at gjøre den gjældende, i Erkendelse af, at denne Lov i sin Form og i sin Realitet er næsten utaalelig for et frit Folk. Jeg sagde før, at jeg ikke vil foreslaae den mindste Forandring i Loven, men stemme for den. Jeg troer nemlig ikke, at vi som

gode Borgere have frit Valg i denne Henseende. Stemte vi mod Loven, vilde vi med Dette paadrage os Udsende enten af ikke at fatte Alvoren i den nærværende Situation, ikke at nære de Følelser for Landets Stilling, hvoraf fremfor Alle Folkets Repræsentanter maae være bejærede, eller af, at vi vilde give Ministeriet i Almindelighed og den ærede Justitsminister i Særdeleshed, et Votum af Mistillid eller manglende Tillid, som i dette Dieblit vilde være i høi Grad betænkeligt. Naar jeg imidlertid saa ubetinget erklærer, at vilde give denne Lov min Stemme, uagtet alt det Betænkelige ved den, saa er det med den Døgn og i den Forventning, til den høitagtede Justitsminister, at han ikke blot i Anvendelsen vil tage alle de Hensyn, som vi maae ønske, men at han derhos tillige i det samlede Ministerium paa passende Maade vil gjøre gjældende, at jo villigere vi have undergivet os de Vaand, som i dette Lovudkast paalægges os, des større Opfordring er der for Ministeriet til at gjøre sig den yderste Umage for ved officielle Meddelelser i det Omfang og med den Hurtighed, som det er muligt, uden Skade for Statstjenesten, at bringe til almeen Kundskab de Efterrættninger om Forholdenes Stilling, som det er naturligt, at enhver Borger seer imøde med desto større Vængsel, jo varmere Fædrelandsven han er. Jeg forlanger ingen Erklæring af den ærede Minister i nogen af de af mig antydede Retninger. Jeg er overbevist om, at den Opfordring, jeg har tilladt mig at stille, og som jeg virkelig ikke kan troe, at der kan være nogen egentlig Uenighed om, endog ikke fra Ministerhænkens Side, uden Videre vil blive imødekommen saa meget og saa vidt, som Ministeriet i Almindelighed og den høitærede Justitsminister i Særdeleshed blot formaaer.

Justitsministeren: Jeg talter virkelig den ærede Landsthingsmand, som nu satte sig, for den Maade, hvorpaa han udtalte sig. Det er fuldkommen vist, at det ogsaa fra Regjeringens Side erkjendes, at Loven paalægges et